

Sain tietää olevani intersukupuolinen aikuisena, 26-vuotiaana. Tuolloin minulla todettiin täydellinen androgeeni-resistenssi. En osaa sanoa selkeästi miksi en ollut jo aiemmin lähtenyt selvittämään kuukautisten puuttumista perusteellisemmin. Yhtenä tekijänä hakeutua tutkimuksiin oli varmasti se kun tuttavapiiriin alkoi putkahtaa vauvoja ja minulle heräsi huoli, tulenko saamaan lapsia kun kuukautiset eivät olleet alkaneet. Lapsien saaminen oli suurin unelmani. Lisäksi tuolloin elämässäni asiat olivat kokonaisuudessaan hyvin ja uskon, että olin valmiimpi kuulemaan uutiset kuin nuorempana.

Mutta palataan ensin lapsuuteeni. Synnyin terveenä tyttölapsena eikä ulkoisesti ollut merkkejä mistään poikkeavasta. Alle kaksivuotiaana minut vietiin sairaalapedille nivustyrän vuoksi. Pienten tyttölasten tyrät osataan nykyisin tutkia tarkemmin. Noin 10% tyttölasten tyristä arvioidaan kertovan jonkinlaisesta AIS/is-tilasta. Tuolloin leikkauksessa arveltiin kuitenkin kyseessä olevan ovario, joka sitten työnnettiin takaisin vatsaonteloon.

Minusta kasvoi ja kehittyi nuori nainen. Tosi pitkä, naisellinen. Kainalokarvoitusta ei tullut lainkaan ja kuukautiset jäivät puuttumaan. Näiden oireiden ja huolestuneen äidin vuoksi hakeuduin 16-vuotiaana gynekologin vastaanotolle. Kuukaustisten puuttumista perusteltiin pituuskasvulla ja matkaan annettiin resepti e-pillereihin sekä estrogeenivoidetta. No, eihän kuukautiset näillä konsteilla käynnistyneet kun minulta puuttui kohtu ja munasarjat, joiden tilalla oli testosteronia tuottavat gonadit. Petyin pahasti kun kuukautiset eivät alkaneetkaan ja jätin jatkotutkimukset tekemättä. Asia kummitteli mielessäni aina välillä, mutta tutkimuksiin palasin vasta 25 -vuotiaana.

Tutkimuksiin hakeutuessani olin valmistautunut kuulemaan, että lasten hankkiminen voi olla tulevaisuudessa hankalaa ja oletin kuukautisten 'vain' puuttuvan. Se mitä minulle valkesi oli traumatisoivaa ja ravisuttavaa. Sain kuulla, että en tule koskaan saamaan omia biologisia lapsia ja tämä johtuu siitä, että minulla on erittäin harvinainen intersukupuolinen tila. Ensimmäisen osan ymmärsin valitettavan hyvin, mutta jälkimmäistä osaa en käsittänyt lainkaan. Minulla on miehen kromosomit ja vatsassa gonadit, jotka tuottavat testosteronia. Siis mitä ihmettä? Mistä on kyse? Mikä minulla on? Alkoi pelottaa, ja paljon. Minua lohdutettiin sanomalla, että kaikesta huolimatta olen kyllä normaali nainen. Tiesin ja tunsin olevani nainen, mutta olenko normaali? En ollut enää varma.

Seuraavat kuukaudet menivät sumussa. Luin yötä myöten netistä kaiken ja moneen kertaan. Lääkärissä yritettiin metsästää kaikin keinoin gonadeja, koska ne sijaitsevat lämpimässä ja ovat kasvainvaarassa. Kävin paljon tutkimuksissa. Olin peloissani ja ahdistunut, lisäksi surin syvästi lapsettomuuttani. Ajanjaksoa ei helpottanut se, että vauvoja tuli ovista ja ikkunoista, en osannut iloita ystäväieni onnesta. Olin kateellinen, vihainenkin. Elämä oli vaikeaa ja olin traumatisoitunut. Lääkärit olivat myös kummallisen kiinnostuneita seksuaalisesta suuntautumisesta ja yhdyntäkokemuksista. Surun ja trauman keskellä niillä ei ole merkitystä, ja niihin liittyvät kysymykset tuntuivat vääriltä ja irrelevanteilta. Kaipasin ensisijassa tietoa ja tukea, korvia ja olkapäätä.

Minulta leikattiin gonadit melko pian diagnoosin jälkeen ja aloitin hormonihoidon. Näin jälkepäin ajattelen, että sairaalahoito keskittyi pitkälti gonadien ja genitaalialueiden ympärille. Ulkoisesti minut todettiin normaaliksi. Lisäksi geenitutkimuksissa todennettiin is-tilan aiheuttava geenivirhe. Keskusteluapua sain alkuun psykiatrisella poliklinikalla; tämä piti minut pinnalla. Lisäksi löysin vertaistukea ulkomailta. Varsinainen pitkäkestoinen terapia käynnistyi myöhemmin. Ensimmäisen vuoden itkin, toisen vuoden totuttelin realiteetteihin ja kolmantena vuotena katsoin uudelleen tulevaisuuteen. Lapsettomuus oli palikka, jota pyörittelin paljon. Terapeutti lohdutti että 'biologisen lapsettomuuden aiheuttamaa surua voi verrata oman lapsen kuolemaan'; vihdoinkin joku joka ymmärtää suruni syvyyttä eikä ala kauppaamaan adoptiota! Huomasin nopeasti, että intersukupuolisuutta, kehollisuutta ja seksuaalisuutta oli vaikeaa hahmottaa.

Uskon, että tälle kaikelle kokemalle on tarkoitus. Kohtalolleni. Mietin nykyisin millainen sukupuoli-identiteettini olisi jos olisin tiennyt tilasta jo lapsena. Mietin, mitä jos minulle olisi tehty korjausleikkauksia. Mietin suvaitsevaisuutta.

Terapiasuhteen päätyttyä lähdin mukaan is-vertaistukiryhmään. Vertaistuki on äärettömän tärkeää. Is-tilasta puhuminen ja se, että muut kuuntelevat ja kuulevat, auttaa etten jää sängyn pohjalle yksin surkuttelemaan. Tapaamiset mahdollistaa kipeidenkin asioiden käsittelyn luottamuksellisesti, huolihetken. Siten arkea ja muuta elämää ei kuormita liialti, näkee että kyllä tästä elämästä vielä tulee jotain. Ja kyllä siitä tulee! Poislähtiessä ajatukset aina laukkaa ja mieli on keveämpi.

Me is-ihmiset olemme kaikki erilaisia. Is on osa meitä, ja me jokainen päätämme itse miten iso osa. Meillä on erilaiset hoitohistoriat ja identiteetit. Haluamme olla tukemassa muita is-ihmisiä ja heidän läheisiä. Tarinamme ovat tehty kuultaviksi.

Tällä hetkellä tunnen olevani jopa hieman kiitollinen, ja se on paljon se :)